

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 176

Chúng ta rất chăm chỉ nỗ lực đang làm công tác này. Chúng ta phải có lòng nhẫn nại. Chúng ta biết được sự việc này là đại sự nghiệp, không phải một sự nghiệp thông thường, nên cần phải có thời gian rất dài. Thế nhưng chúng ta ở Singapore mới hai năm mà có thành quả hiện tại tốt đến như vậy. Việc này là vượt ngoài ý định của tôi. Tôi chỉ có thể nói đây là Phật Bồ Tát bảo hộ, bao gồm chúng thần tôn giáo thầy đều bảo hộ, cho nên phát triển của chúng ta mới có thể nhanh như vậy, có thành tựu tốt đến như vậy.

Năm trước, tôi tham gia hội nghị “Tôn Giáo Nhân Sự Toạ Đàm Hội” ở Tuyết Lê do Thiên Chúa Giáo Úc châu tổ chức. Một ngày chúng tôi cùng tụ hội bốn giờ đồng hồ. Thiên Chúa Giáo mở hội nghị, chính phủ Úc Châu đều cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên trên thế giới, trước giờ chưa từng có loại hoạt động này. Tổng cộng có năm tôn giáo tham gia. Bốn giờ đồng hồ sau khi chúng tôi cùng nhau giao đàm, chủ giáo của họ làm một kết luận rất tốt, chúng tôi đều rất bội phục. Họ rất là khiêm tốn nói, một ngàn năm trước, họ đã làm sai rất nhiều sự việc, đặc biệt là xem thường đối với các tôn giáo khác, hiện tại thông qua buổi tọa đàm, biết được trong mỗi một tôn giáo đều có rất nhiều thứ tốt, đều đáng được chúng ta học tập lẫn nhau. Cho nên, tôi tin tưởng báo cáo này của họ nhất định sẽ đưa đến Đức Giáo Hoàng. Chúng ta xem thấy trên báo chí, tôn giáo sám hối với người trên toàn thế giới, cầu Thượng Đế tha thứ tội lỗi của tín đồ Thiên Chúa, đặc biệt là đối đãi với các tôn giáo khác. Đây là tinh thần rất cừ khôi. Biết lỗi mà có thể sửa thì có gì tốt hơn, không thẹn là tôn giáo lớn trên thế giới.

Năm nay, họ lại mở hội nghị. Tôi nhận được thông báo là ngày 7 tháng 7 khai mạc. Họ mở hội ba ngày, từ ngày 7 đến ngày 9. Việc này cũng là ngoài dự liệu của chính phủ Úc Châu. Chính phủ Úc Châu cho rằng chỉ có lần này, e rằng về sau sẽ không có nữa, không hề nghĩ đến năm nay lại muốn khai hội, hơn nữa còn mở đến ba ngày. Tôi tin tưởng năm nay tôn giáo tham gia có thể sẽ càng nhiều. Sự việc này tốt. Hiện tại tôi hoạt động ở các quốc gia khu vực khác, rất nhiều nơi mời tôi giảng Kinh, tôi đều không đi, thế nhưng đoàn kết tôn giáo, đoàn kết chủng tộc thì tôi nhất định sẽ tham gia. Tôi đi giúp đỡ họ, tôi đến để đọc thành. Chúng ta muốn đem những kinh nghiệm của Singapore mang đến cho họ. Chúng

ta cũng sẽ mời thỉnh họ đến để tham gia hoạt động tôn giáo của Singapore chúng ta. Vào cuối năm nay, buổi dạ tiệc ấm áp kỷ nguyên hòa bình, tôi dự tính mời các nhà tôn giáo trên toàn thế giới đến tham gia, cho nên đại hội năm nay sẽ càng hưng vượng hơn năm rồi. Năm rồi chúng ta có hơn tám ngàn người tham dự, năm nay có thể vượt qua mười lăm ngàn người. Hiện tại chúng ta phải nên bắt đầu chuẩn bị. Đây là việc xúc tiến hòa bình an định của toàn thế giới. Chúng ta ngày nay làm công tác này, quyết không phải là có tính khu vực, chắc chắn không có phân biệt, không có chấp trước, một mực bình đẳng đối đãi. Đây là nói phải có lòng nhẫn nại. Có lòng nhẫn nại thì được Phật Bồ Tát gia trì, có lòng nhẫn nại thì được rất nhiều nhân sĩ thiện tâm trong xã hội tán trợ.

Điều thứ tư dạy chúng ta phải “ *tinh tấn*”.

Tinh tấn, tấn là tấn bộ, càng phải chăm chỉ nỗ lực mà làm. Tiến bộ thêm vào tinh tấn, thuận mà không tạp. Chúng ta thì một mục tiêu, một phương hướng, quyết không xen tạp tự tư tự lợi, quyết không xen tạp danh vọng lợi dưỡng. Đối với cá nhân mà nói là không có được mất, chúng ta thấy đều phụng hiến. Mười phương đồng tu thiện tâm cúng dường, chúng ta nhất định phải chân thật làm việc tốt cho họ, quyết định không cô phụ mọi người. Đây là quy củ mà tôi tuân thủ trong suốt mấy mươi năm học Phật. Cho nên, chúng ta nhất định phải cầu tinh tấn.

Thứ năm là “ *thiên định*”.

Thiên định, dùng lời hiện đại mà nói là quyết không bị ngoại cảnh dao động, không bị ngoại cảnh mê hoặc, không bị ảnh hưởng của cảnh giới bên ngoài. Chúng ta biết đây là việc tốt, thế nhưng việc tốt lắm dày vò, đổ kỵ chướng ngại là chắc chắn không thể né tránh. Chúng ta phải có trí tuệ Bát Nhã, phải có phương tiện khéo léo. Tôi năm xưa học giảng Kinh với lão cư sĩ Lý Bình Nam, lão sư Ngài liền nói với chúng tôi: “ *Anh giảng Kinh, nếu giảng không được hay thì không hề gì, nếu như anh giảng được hay thì anh không có đường để đi*”. Đây là lão sư về trước đã cảnh cáo chúng tôi, ngay đời này quả nhiên tôi đã gặp phải rồi. Không có đường để đi, nhưng tôi may mắn được sự hộ trì của Quán trưởng Hàn. Tôi bị bức, không còn cách nào, đã ở trong nhà bà mười bảy năm. Tao ngộ của tôi cũng gần giống như Lục tổ Huệ Năng Thiền tông. Lục tổ Huệ Năng núp trong nhóm người đi săn mười lăm năm, tôi ở trong nhà một cư sĩ đã ở mười bảy năm. Bạn mới biết được, thật là không dễ dàng! Không một đạo tràng nào, không một tự viện nào dung nạp bạn, muốn đến nhà người xin nghỉ nhờ, xin nghỉ một ngày

họ cũng không đồng ý. Cho nên, hiện tại một tập đồng tu chúng ta ngày ngày đang huấn luyện, tương lai giảng hay rồi thì không nên giống như tôi vậy. Thế nhưng tôi vẫn chân thật được Phật Bồ Tát bảo hộ, còn có người giúp đỡ tôi, trước sau duy trì giảng đài, không bị gián đoạn. Điểm này rất khó được. Trên giảng đài 40 năm không gián đoạn, đây là nhờ vào sự hộ trì của Quán trưởng Hàn.

Ngày nay chúng ta dùng phương pháp gì? Không thể không nhờ vào khoa học kỹ thuật cao. Cho nên, tôi rất xem trọng. Tiểu tổ quay phim của chúng ta, hiện tại có rất nhiều chuyên gia muốn giúp chúng ta cải tiến. Họ nói trình độ của chúng ta không đủ cao, cự ly còn kém rất xa với truyền hình vệ tinh, muốn chúng ta phải nâng cao trình độ lên thì họ mới bằng lòng phát sóng băng ghi hình giảng Kinh của chúng ta, cho nên hiện tại chúng ta phải tăng cường. Gần đây, chúng ta muốn ở HongKong xây dựng một phòng thu hình hoàn toàn giống như đài truyền hình vậy. Chúng ta cũng mời chuyên gia đến thao tác những máy móc này, còn phải mời một đạo diễn chuyên môn, đạo diễn phim ảnh truyền hình, phải tìm chuyên gia đến phục vụ. Tôi để mỗi một đồng tu chúng ta đều giảng một bộ chuyên tập. Dem chuyên tập này lưu thông toàn thế giới, cái ả quan này liền bị đột phá rồi. Chúng ta không cần phải có nơi chốn đạo tràng của người để giảng Kinh. Trong máy truyền hình của bất cứ nhà nào phát chiếu chúng ta thì đó chính là đạo tràng của chúng ta. Đây là tôi vì đồng tu của chúng ta mà lo nghĩ. Phải dùng khoa học kỹ thuật cao, phải dùng VCD để đột phá, hy vọng việc giáo học này có thể lưu thông đến toàn thế giới. Trong nhiều năm tỉ mỉ quán sát, đây là con đường duy nhất thông thoáng, không trở ngại. Hiện tại tôi còn đặc biệt lưu ý đài truyền hình, băng giảng của chúng ta có thể lên truyền hình, vậy thì thuận tiện rồi. Tôi tin tưởng Tam Bảo gia trì, nguyện vọng này sẽ viên mãn.

Hiện tại, ở Hoa Kỳ có bảy đài truyền hình phát sóng băng ghi hình của chúng ta. Cả thầy Bắc Mỹ châu đều có thể tiếp nhận được, đại khái mỗi ngày là một giờ đồng hồ. Các nơi khác, dường như là ở Hawaii, nghe nói đài truyền hình phát sóng hai lần một tuần lễ, Áo Môn thì một tuần lễ bốn lần. Gần đây chúng ta đến tiếp đàm với truyền hình Á Châu của HongKong. Ngoài ra nghe nói có truyền hình vệ tinh Phụng Hoàng, chúng ta đều đang tiếp đàm. Cho nên, chúng ta không cần phải làm đạo tràng, không cần phải xây chùa miếu, chúng ta hướng lên không trung mà phát triển. Những việc này đều gọi là tu Bồ Tát hạnh. Đây là giúp đỡ người khác. Quan trọng hơn nữa là chúng ta phải đem giáo huấn của Phật Đà thực tiễn, chúng ta phải chân thật làm được. Nếu như chỉ nói suông mà không thể thực tiễn, chúng ta sẽ không có được thọ dụng chân thật.

Phía sau nói “*cụ túc đức bổn*”. “*Cụ túc đức bổn*” chính là phải thực tiễn. Sau khi Tịnh Tông Học Hội thành lập, rất nhiều đồng tu đến hỏi tôi là phải tu hành như thế nào. Tôi thường hay nói với mọi người, trước tiên phải đem định nghĩa của hai chữ tu hành này làm cho rõ ràng. “*Hành*” là hành vi của chúng ta. Hành vi quá nhiều, nhà Phật đem nó quy nạp thành ba loại lớn: khởi tâm động niệm là hành vi của tư tưởng, ngôn ngữ là hành vi của khẩu nghiệp, thân thể động tác là hành vi của thân thể. Hành vi có nhiều hơn cũng không ngoài ba loại lớn này. Hành vi của ba loại lớn này có sai lầm, đem hành vi sai lầm tu sửa lại gọi là tu hành. Việc này nhất định phải làm cho rõ ràng. Đại đức xưa dạy chúng ta tu từ căn bản, thế là chúng ta liền tường tận rồi.

Tu từ căn bản là việc như thế nào? Từ ngay nơi khởi tâm động niệm, đó gọi là tu từ căn bản. Ý niệm này của chúng ta vừa sanh khởi, lập tức liền rõ ràng, liền tường tận ý niệm này là thiện hay là bất thiện. Nếu là thiện thì có thể tiếp tục tăng trưởng, nếu như là bất thiện thì phải mau đình chỉ nó lại, đây gọi là tu từ căn bản.

Tiêu chuẩn của thiện ác là gì, chúng ta phải làm cho rõ ràng. Đối với xã hội có lợi ích, với chúng sanh có lợi ích thì đây là thiện. Nếu như với chính mình có lợi ích, với xã hội chúng sanh không có lợi ích thì đây chính là ác, đại ác. Đối với xã hội, với đại chúng có lợi ích, với chính mình cũng có lợi ích, đây là việc thiện, có thể làm, thế nhưng việc thiện này không phải cái thiện đệ nhất đẳng. Cái thiện của đệ nhất đẳng là với chính mình không có lợi ích, còn với tất cả chúng sanh, với xã hội có đại lợi ích. Đây là việc thiện đệ nhất đẳng, chư Phật Bồ Tát làm. Nếu như chúng ta nói, việc tốt này với ta có lợi ích ta mới làm, với ta không có lợi ích thì ta không làm, vậy bạn không phải là Bồ Tát, nguyện này sẽ không liên quan gì với bạn. Đây là nói với Bồ Tát.

Trong “*đức bổn*” còn có một ý nghĩa quan trọng, đó là niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Đây là đức bổn ngay trong đức bổn. Vì sao vậy? Chỉ có sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc mới đem vấn đề giải quyết triệt để, giải quyết mau chóng, rất không thể nghĩ bàn. Đạo lý này quá sâu, nếu không có thời gian dài nền tảng thâm nhập Kinh tạng thì bạn rất khó lý giải. Không chỉ chúng ta không dễ dàng lý giải, mà bao nhiêu lão pháp sư, lão cư sĩ học Phật đều không thể tiếp nhận. Không chỉ họ không thể tiếp nhận, ở trên Kinh Phật đã nói qua với chúng ta, mười phương pháp giới rất nhiều đại Thanh Văn, đại Bồ Tát cũng không thể tiếp nhận. Do nguyên nhân gì? Không triệt để tường tận. Cho nên, pháp môn này trên Kinh thường hay tán thán là “*chỉ Phật với Phật mới có thể cứu cánh*”. Đây là lời thật, không phải hư giả. Chúng ta gặp được rồi có thể tin tưởng thì đây là

việc lạ, không phải là việc thông thường. Tuy là việc lạ, nhưng cũng có nguyên nhân. Phật nói với chúng ta, trong đời quá khứ, thiện căn phước đức nhân duyên của chúng ta sâu dày. Nếu như không phải thiện căn phước đức nhân duyên ngay trong đời quá khứ đã tu, ngay đời này bạn chưa làm rõ ràng mà tin tưởng, nhất định không thể nào có việc này. Cho nên, chúng ta ngay trong đời này có thể làm cho rõ ràng, hoặc là chưa làm cho rõ ràng mà liền có thể tin sâu không nghi, đây đều là do thiện căn phước đức trong đời quá khứ. Ngay đời này khởi lên tín niệm này thì được oai thần bốn nguyện A Di Đà Phật gia trì. Không những được A Di Đà Phật gia trì, mà đồng thời cũng được tất cả chư Phật gia trì. Chúng ta phải trân trọng cơ hội này.

Câu sau cùng nói: “*Ung thời bất hoạch nhất nhị tam nhẫn*”. Đây là càng nói càng không thể nghĩ bàn. Chỗ này nói nhất nhị tam nhẫn tuyệt nhiên không chỉ ra một loại cảnh giới nào. Thế nhưng chúng ta xem các Kinh khác, như trong “Kinh Nhân Vương” nói cho chúng ta nghe năm loại nhẫn. Sơ địa, Nhị địa, Tam địa, ba vị trí này gọi là “Tín Nhẫn”, cũng chính là nói “nhẫn”, ý nói là đồng ý, chấp nhận, khẳng định, thừa nhận. Do đây có thể biết, Bồ Tát Nhất, Nhị, Tam địa có tín tâm kiên định, chắc chắn sẽ không dao động, chắc chắn sẽ không thoái chuyển. Tứ địa, Ngũ địa, Lục địa, ba vị thứ này gọi là “Thuận Nhẫn”. Càng tiến thêm một bước, chúng ta thường nói tùy thuận giáo huấn của Phật Đà, họ có lý nào mà không thành tựu?

Ngày nay chúng ta học Phật là khó khăn nhất. Ngay trong cuộc sống thường ngày chúng ta vẫn là tùy thuận phiền não tập khí của chính mình, tuyệt nhiên không thể nào đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chính mình buông xả, hoàn toàn thuận theo giáo huấn của Phật Đà thì chúng ta không làm được. Như trong “Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh”, Phật giáo huấn chân thành đến như vậy, dạy chúng ta là “**ngày đêm không thể gián đoạn, thường niệm thiện pháp, tu duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, không để chút nào bất thiện xen tạp**”. Nếu như chúng ta chân thật có thể tùy thuận, chúng ta làm Phật làm Bồ Tát, trong thời gian rất ngắn, từ ba năm đến năm năm chắc chắn thành công.

Tại vì sao chúng ta tu học khó khăn đến như vậy? Lời của Phật nói nghe không sai, nghe rất hay, thế nhưng chúng ta không thể đi làm. Mỗi ngày làm việc sinh hoạt, đối nhân xử thế tiếp vật vẫn là tham sân si mạn, vẫn là hỷ nộ ai lạc, vậy thì phải làm sao? Chúng ta qua lại với người, chuyên xem khuyết điểm của người khác, chuyên nghĩ chỗ tốt của chính mình, chuyên thấy chỗ không tốt của người khác, chính mình là người tốt, người khác đều không phải là người tốt, vậy làm

sao có thể thành công? Phật dạy chúng ta hoàn toàn tương phản, đối người, đối việc, đối vật, chuyên thấy chỗ tốt của người khác, chuyên thấy chỗ thiện của người khác; người khác không tốt, người khác bất thiện thấy đều không để ở trong tâm. Đây gọi là tùy thuận giáo huấn Như Lai. Trong Thuận Nhân, Tứ địa, Ngũ địa, Lục địa Bồ Tát, Tứ địa đặc hạ phẩm thuận nhân, Ngũ địa đặc trung phẩm, Lục địa đặc thượng phẩm, đều tùy thuận giáo huấn của Phật Đà.

Thực tế mà nói, Singapore chúng ta có người đã làm được. Tôi nói ra, các vị đại khái đều biết. Cư sĩ Hứa Triết đã làm được. Bà năm nay 101 tuổi. Bà đã đến chỗ này biểu diễn qua, thân thể khỏe mạnh giống như người ba bốn mươi tuổi vậy, rất nhiều người ba bốn mươi tuổi không bằng bà. Nguyên nhân gì có được thân thể khỏe như vậy? Bà nói, cả đời bà không khởi tức giận. Bà đã 100 tuổi, nhưng cả đời chưa khởi tức giận, cả đời không hề thấy chỗ xấu của người khác. Bà chỉ thấy chỗ tốt của người khác, thấy cái tốt của người, thấy cái thiện của người. Việc không tốt, việc bất thiện của người, bà hoàn toàn không nhớ, không để ở trong lòng. Bà đã nêu ra một thí dụ rất có ý nghĩa, rất dễ dàng lý giải. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên hỏi bà: *“Bà xem thấy những người ác, việc ác này thì bà có cái nhìn như thế nào?”*. Bà nêu một thí dụ: *“Cũng giống như người lạ mặt đi ở trên đường vậy”*. Thí dụ này tốt. Chúng ta mỗi ngày đều lên phố, đều xem thấy rất nhiều người đi qua đi lại, bạn có nhớ người nào không? Một người cũng không nhớ, không để ở trong lòng. Bà đã học được bản lĩnh này. Tất cả người ác, việc ác cũng giống như người xa lạ vậy, không để ở trong lòng, bà không hề nhớ việc nào hết; tất cả thiện hạnh, thiện sự của người thì bà ghi nhớ, bà học tập, cho nên bà là người thuần thiện, không hề có chút ác ý, ác niệm nào. Một trăm lẻ một tuổi quy y vẫn không muộn. Bà làm tấm gương cho chúng ta, làm một điển hình. Năm xưa bà là nữ tu của Thiên Chúa Giáo. Cuối đời, bà đọc sách của rất nhiều tôn giáo. Giáo hữu của họ đã từng nói với bà: *“Tại vì sao bà lại xem sách của các tôn giáo khác?”*. Bà trả lời rất hay: *“Tôi xem tất cả tôn giáo trên thế giới đều là một mảng quang minh”*. Bà đã đột phá rồi, đột phá được giới hạn của tôn giáo, đặc biệt bình đẳng trụ. Cho nên, cư sĩ Lý Mộc Nguyên hỏi bà: *“Ngay trong mắt của bà, tôn giáo là gì?”*. Bà trả lời một chữ: *“Ái”*. Ái chính là tôn giáo. Lời nói này không sai chút nào, hoàn toàn chính xác. Thế gian bao gồm tất cả các tôn giáo đều là khẳng định chữ *“ái”*. Mở mang rộng lớn ái tâm, yêu thương tất cả chúng sanh, yêu thương chân thành, yêu thương thanh tịnh, yêu thương bình đẳng, đây mới gọi là tôn giáo. Bạn qua lại với bà, ngôn ngữ của bà đơn giản, tường tận.

Đến Thất Địa, Bát Địa, Cửu Địa, đây gọi là “*Vô sanh pháp nhẫn*”. Thập Địa Đẳng Giác gọi là “*Tịch diệt nhẫn*”. Nếu như chúng ta giảng “*nhất nhị tam nhẫn*” chỗ này, thứ nhất chính là Tín nhẫn, thứ hai chính là Thuận nhẫn, thứ ba chính là Vô sanh pháp nhẫn. Chúng ta làm sao có thể khẳng định? Đại đức xưa giải thích cái nhẫn thứ ba là Vô sanh pháp nhẫn. Do đây có thể biết, nhất nhị tam nhẫn ý nghĩa là nói Bồ Tát Địa Thượng, không phải là Bồ Tát thông thường, mà là Đẳng Địa Viên Giác Bồ Tát. Đây là mười phương thế giới, chư Bồ Tát ở các tầng không gian khác. Thế gian khác nhau, giáo hóa tất cả chúng sanh có thể được bốn nguyện của A Di Đà Phật gia trì, cho dù bạn là Quyền Giáo Bồ Tát sơ phát tâm, được Phật lực gia trì thì cũng có thể đem bạn nâng lên đến Bồ Tát Địa Thượng. Tinh thần, ý nghĩa của nguyện này chính ngay chỗ này.

Các vị phải nên biết, Bồ Tát muốn tu đến Đẳng Địa thực tế là rất không dễ dàng. Thế nhưng, ở trong Kinh điển này mà nói thì không khó. Việc này chúng ta phải ghi nhớ. Thế nhưng ở trong bốn Kinh này của chúng ta, ở phẩm thứ mười lăm cũng nói đến ba loại nhẫn, thứ nhất là “*Âm hưởng nhẫn*”, thứ hai là “*Nhu thuận nhẫn*”, thứ ba là “*Vô sanh pháp nhẫn*”.

Đại đức xưa chú giải cho chúng ta, “*Âm hưởng nhẫn*” là gì? Do âm hưởng mà khai ngộ, nên gọi là âm hưởng nhẫn. Thực tế mà nói, đây chính là do âm thanh. Chúng ta đang học tập, chúng ta nghe giảng Kinh mà khai ngộ, việc này có thể nói bao gồm ở trong “âm hưởng nhẫn”.

Loại thứ hai là “*Nhu thuận nhẫn*”, là có trí tuệ, tâm địa từ bi nhu nhuyễn, có thể hằng thuận chúng sanh, có thể thường tùy Phật học. Họ từ ngay chỗ này mà ngộ nhập. Đây gọi là Nhu thuận nhẫn.

Loại thứ ba là “*Vô sanh pháp nhẫn*”.

Ý nghĩa cùng trong “*Kinh Nhân Vương*” đã nói hoàn toàn giống nhau, nói ra ba loại này. Ba loại này thực tế ra mà nói, ý nghĩa của “*Âm hưởng nhẫn*” cũng gần với “*Tín nhẫn*”, còn “*Nhu thuận nhẫn*” thì nhiều hơn một chữ “*nhu*” so với “*Thuận nhẫn*” của “*Kinh Nhân Vương*” cũng rất gần. Tóm lại mà nói, đều là cảnh giới của Bồ Tát Địa Thượng đã chứng đắc. Do đây có thể biết, chúng ta quả nhiên có thể tu tâm thanh tịnh, tu tâm hoan hỉ được bình đẳng trụ, tu Bồ Tát hạnh, đầy đủ đức bốn. Bạn có điều kiện bên trên này thì bạn liền có thể được bốn nguyện Di Đà gia trì, chính ngay hiện tiền đem bạn nâng lên đến cảnh giới của Bồ Tát Địa Thượng. Đây là ý nghĩa chân thật của nguyện này. Chúng ta phải chăm chỉ

nỗ lực, đối với bốn nguyện của Di Đà không chút hoài nghi thì sự thành tựu ở ngay trong đời này là có thể làm đến được.

Sau cùng của nguyện thứ bốn mươi tám: “*U’chur Phật pháp, bất năng hiện chứng, bất thoái chuyển giả*”. Ý này chính là nói, ở các Phật pháp hiện tiền liền có thể chứng đắc bất thoái chuyển. Phạm phu tu hành, chướng ngại lớn nhất chính là thoái chuyển, tiến thì ít mà thoái thì nhiều. Khó khăn của chúng ta chính ngay chỗ này. Nếu như chỉ có tiến bộ, không có thoái chuyển, tu hành đến thành Phật (thành Phật chính là thành tựu trí tuệ cứu cánh viên mãn, thành tựu đức năng cứu cánh viên mãn) thì không khó thực hiện. Khó là khó ở chúng ta thoái chuyển quá nhiều. Cảnh giới vừa hiện tiền, tâm này liền bị cảnh giới mê hoặc.

Hiện tại, văn minh vật chất của thế giới này ngày một mới mẻ, mỗi ngày có sản phẩm mới xuất hiện, những thứ mới lạ xuất hiện đang mê hoặc bạn, cho nên nhà Phật gọi là ma. Ma ở chỗ nào vậy? Ma là gì? Những người đó chính là ma. Họ ngày ngày chế tạo ra những đồ chơi mới lạ để mê hoặc bạn, bảo tâm bạn không an. Bạn xem thấy rồi liền động tâm, liền ưa thích, liền muốn mua. Khổ cực kiếm ra tiền đều bị họ lừa mang đi hết. Tâm của bạn không thể định lại được, vĩnh viễn bị bên ngoài mê hoặc. Khi vừa bị mê hoặc, tâm vừa động liền thoái chuyển, định huệ của bạn liền không còn.

Chúng ta không thể sánh được với Bồ Tát. Bồ Tát tu hành cũng thường hay đi dạo thị trường. Việc này chúng ta xem thấy ở trên “Kinh Hoa Nghiêm”, Bồ Tát dạo thị trường để tu thiền định. Chúng ta biết được phương pháp tu hành đó của họ là cao minh, dù những thứ kỳ lạ đến thế nào họ xem thấy rồi chắc chắn không động tâm, đây gọi là thiền định. Khi họ xem thấy những thứ mới lạ này rồi, mọi thứ liền tường tận, mọi thứ rõ ràng, trí tuệ của họ thêm lớn. Toàn bộ không động tâm, đó là thiền định kiên cố. Người ta đi dạo thị trường là tu thiền định, tu Bát Nhã Ba La Mật, chúng ta dạo thị trường là tu tham sân si, làm sao mà giống nhau được? Không giống nhau! Chỗ này chúng ta phải học Bồ Tát, cũng phải trải qua được khảo nghiệm.

Đời sống như thế nào là rất khỏe mạnh? Đời sống đơn giản nhất là khỏe mạnh nhất. Hiện tại chúng ta xem thấy cư sĩ Hứa Triết đã độ bao nhiêu người. Chúng ta đã làm thành đĩa CD. Hai tuần lễ trước, tôi đi du lịch đến Trung Quốc, tôi mang theo 500 đĩa của bà đến khắp nơi tặng người. Mọi người đều hoan nghênh. Việc này không phải tuyên truyền Phật pháp, mà là tuyên truyền khỏe mạnh sống lâu. Bất cứ người nào cũng đều mong muốn. Bạn xem thử người ta

làm thế nào mà tu được khỏe mạnh sống lâu? Đời sống đơn giản, một ngày ăn một bữa, hoàn toàn ăn rau xanh; dầu, muối, đường, giấm thảy đều không dùng. Bà hoàn toàn ăn rau xanh, quay về với tự nhiên. Các đồng tu đến từ Bắc Kinh, mỗi một người mang thêm vài đĩa về nhà để tặng cho bạn bè thân thích của các vị. Tâm địa thuần thiện, đời sống đơn giản, tư tưởng thuần chánh. Bà cũng không biết đến tiền. Khi bạn đưa tiền cho bà, bà không biết được con số. Khi bà đi đường, bạn hỏi bà nơi nào là hướng đông, nơi nào là hướng nam, bà đều không biết, bà không hiểu phương hướng, không để ở trong lòng. Những thứ này đều không quan trọng, hà tất đem nó để ở trong tâm? Trong tâm của bà là cái gì? Thế gian có những người khổ nạn cần phải giúp đỡ, bà chỉ có cái ý niệm này. Mỗi ngày vẫn phải vì những người khổ nạn này mà phục vụ, thường hay phải tặng gạo cho họ. Bà chính mình không ăn dầu, tặng dầu cho người khác; chính mình không dùng tiền, tặng tiền cho người khác. Thực tế mà nói là khó được. Chúng ta tổng hợp cả đời bà, cả đời bà bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy, cho nên quả báo của bà là có phước, bà có đại phước. Một xu tiền bà cũng không có, vậy cái gì gọi là đại phước đức? Đời sống của bà không hề kém khuyết, đây chính là đại phước đức, những thứ nhu cầu cho đời sống đều không thiếu. Bà không có lòng tham. Bà rất tri túc. Tri túc thì thường lạc. Bà có trí tuệ, tu pháp bố thí nên được trí tuệ. Bà có thể gắng làm các thiện, không làm các việc ác, đây là trí tuệ. Giúp đỡ tất cả người khổ nạn, đây là vô úy bố thí, bà được khỏe mạnh sống lâu. Ba loại quả báo này bà đều viên mãn đầy đủ. Cho nên, cái đĩa này phải làm nhiều để lưu thông. Đây là chúng ta xem thấy nguyện sau cùng này, bà chân thật đã thực hiện được rồi, “*hiện chứng bất thoái*”. Chúng tôi hỏi bà, tiền đồ của bà là một mảng sáng lạn, bà không một chút hoài nghi. Hiện tại bà lại niệm Phật, nên sau khi bà chết, bà chắc chắn đến Thế giới Cực Lạc. Nếu bà không niệm Phật thì bà chắc chắn sanh thiên, bà sẽ là thiên nhân, không phải là phàm phu. Bạn nói xem, bà an lạc dường nào! Tâm của bà thật thanh tịnh. Bà chân thật đạt được thanh tịnh, hoan hỉ, được bình đẳng trụ. Chúng ta đọc chỗ này: “*Tu Bồ Tát hạnh, cụ túc đức bốn*”, bà thảy đều đầy đủ. Ngày nay chúng ta đọc “*bất hoạch nhất nhị tam nhẫn*”, vậy thì không biết được bà là Bồ Tát nhẫn thứ mấy? Đây là thật, không phải giả.

Bà là Bồ Tát thị hiện, hay nói cách khác, bà có thể làm đến được. Tại vì sao chúng ta không làm được? Không phải không làm được, mà là chúng ta không chịu làm. Chúng ta không chịu buông xả tự tư tự lợi, không chịu buông xả tham sân si mạn, bởi vì quan hệ này mà không làm được. Bà chịu buông xả, bà chân thật làm được rồi, làm được viên mãn như vậy, làm được tự tại như vậy. Đây là

chúng ta nhất định phải hiểu được, bà đã tu tích thiện căn công đức càng tăng càng tiến, không thể thoái chuyển nên gọi là bất thoái. Ở trong Kinh điển cũng gọi là A Duy Việt Trí Bồ Tát. “*A Duy Việt Trí*” là tiếng Phạn, ý nghĩa chính là bất thoái chuyển. Đại đức xưa thường hay nói cho chúng ta nghe, Bồ Tát hạnh nguyện phát không dễ dàng.

“*Phát tâm*” chính là người thông thường nói xả mình vì người. Có thể hy sinh chính mình để thành tựu người khác, tâm nguyện này rất khó phát. Thế nhưng sau khi phát rồi, nếu muốn gìn giữ, không thoái thì không dễ dàng. Khi gặp khó khăn thì rất dễ dàng thoái tâm, cho nên trên “*Kinh Nhân Vương*” nói, Biệt Giáo Tín Vị Bồ Tát có một ngoại hiệu gọi là “*Khinh Mao Bồ Tát*”, giống như chiếc lông vậy, tùy theo gió mà bay đi. Đây là nói rõ, tín tâm của họ không đáng tin, rất dễ dàng thoái tâm. Trong Kinh Niết Bàn cũng nói: “*Vô lượng chúng sanh phát vô thượng Bồ Đề tâm*”, gặp được khó khăn nho nhỏ, gặp phải chút dày vò, liền bị thoái chuyển, tâm Bồ Đề liền không thấy. Đây là nguyên nhân không dễ dàng thành tựu, hay nói cách khác, tín nguyện không kiên cố. Chính mình cần phải biết, chúng ta chính mình không thể chỉ có một đời một kiếp. Người học Phật, người tín ngưỡng tôn giáo đại khái đều khẳng định, đều có thể thừa nhận là chúng ta có quá khứ, có vị lai, ba đời nhân quả. Đã là có quá khứ, đời quá khứ thì quá nhiều quá nhiều. Đời quá khứ nhiều đến như vậy thì phải biết chúng ta đã kết oán với bao nhiêu người. Một số oan gia đối đầu này thường hay gặp phải, hoặc giả là thân thích của bạn, hoặc giả là đồng tu của bạn, hoặc giả là đồng sự của bạn, nơi nơi đều đang chướng ngại bạn, đều đang tìm bạn gây phiền phức, trên đạo Bồ Đề làm gì mà thuận buồm xuôi gió? Cho nên, chính mình thường biết được, oan gia trái chủ của chính mình quá nhiều rồi, “oán tắng hội”. Nếu như có thể khắc phục, Phật dạy cho chúng ta một phương pháp là “*nhẫn nhục Ba La Mật*”. Trên “*Kinh Kim Cang*” nói: “*Tất cả các pháp đắc thành ở nhẫn*”. Đây là nói tất cả pháp thế xuất thế gian, không luận việc lớn việc nhỏ, nếu muốn thành tựu, điều kiện thứ nhất là nhẫn nhục. Đại nhẫn thì có đại thành tựu. Nếu bạn không thể nhẫn thì bạn không có thành tựu, chắc chắn thoái chuyển. Cho nên, nhẫn nhục rất là quan trọng.

Mỗi một vị đồng tu tâm tâm niệm niệm đều mong cầu tiêu nghiệp chướng, biết được chính mình có nghiệp chướng. Cách tiêu trừ như thế nào? Nhẫn nhục. Bạn không thể nhẫn, nghiệp chướng của bạn làm sao có thể tiêu trừ? Đối với nghịch cảnh, người ác phải nhẫn. Đối với thuận cảnh, người thiện cũng phải nhẫn, vì sao vậy? Thuận cảnh thiện duyên không sanh tham ái, bạn phải nhẫn. Việc này

càng khó. Nghịch cảnh, ác duyên không sanh sân hận, vĩnh viễn giữ gìn tâm thanh tịnh của bạn, tâm bình đẳng của bạn. Thanh tịnh, bình đẳng là đạo. Đạo này chính là nói thanh tịnh, bình đẳng là chân tâm. Vĩnh viễn giữ gìn chân tâm. Tâm vừa động thì không gọi là chân tâm. Cho nên, bạn khởi tham ái cũng không phải chân tâm, bạn khởi sân hận cũng không phải là chân tâm.

Làm thế nào vĩnh viễn giữ gìn tâm thanh tịnh bình đẳng? Đây chính là trong “Kinh Dịch” nói đạo của trung hòa, có thể cùng hòa thuận với tất cả chúng sanh, bình đẳng đối đãi, nhiệt tâm vì tất cả chúng sanh phục vụ, quyết không tính toán được mất của chính mình thì bạn liền đồng tâm đồng đức với chư Phật Như Lai, bạn mới có thể giữ gìn không thoái chuyển.

Vô lượng Bồ Tát chưa đến được Vị Bất Thoái, cho dù là dừng mãnh tinh tấn, thế nhưng vừa gặp phải chướng duyên thì luôn luôn thoái chuyển. Chướng duyên nhỏ thì họ vẫn có thể nhẫn chịu, nếu chướng duyên mãnh liệt thì họ chịu không nổi. Cho nên, thành tựu của “*nhẫn nhục Ba La Mật*” phải nhờ vào trí tuệ, phải dựa vào tu trì chân thật.

Chúng ta không phải giống như lão cư sĩ Hạ Liên Cư đã nói là “*thật làm*”. Muốn ở trên đạo Bồ Đề không thoái thì thật khó. Danh lợi mê hoặc chúng ta, năm dục mê hoặc chúng ta, cảnh duyên dụ hoặc chúng ta. Đây là chúng ta trên đạo Bồ Đề có chướng ngại nghiêm trọng. Do đó, người có căn tánh như chúng ta, biện pháp tốt nhất vẫn là đọc Kinh. Kinh đọc nhiều rồi, lý dần dần liền nghĩ thông. Sau khi đạo lý nghĩ thông rồi, gặp phải những chướng ngại này, chúng ta liền có trí tuệ, có phương pháp để đối phó. Bạn không có trí tuệ, không có nhẫn nhục, không có sức định thì cái ải này khó qua. Việc này không thể không biết.

Kinh giáo rất cuộc phải đọc bao nhiêu? Không có con số bao nhiêu. Tổ sư đại đức thường hay dạy bảo chúng ta: “*Một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”, then chốt là ở “*thời gian dài*”. Vào thời xưa, chúng ta xem thấy rất nhiều người xuất gia, tại gia thành tựu luôn luôn là một đời học một bộ Kinh, một pháp môn. Thí dụ này thì quá nhiều quá nhiều rồi. Do đây có thể biết, chúng ta không cần học quá nhiều Kinh. Ngày nay, chúng ta ở nơi đây đề xướng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”. Quyển này đối với người hiện đại mà nói là rất thích hợp, vì Kinh văn không dài, cũng không quá ngắn, tiện lợi với loại phương thức sống của người hiện đại chúng ta. Nếu quá dài thì chúng ta sẽ không có thời gian đọc tụng, không có thời gian học tập. Nếu Kinh văn quá ngắn, thường rất khó được lợi ích. Cho nên phải chọn lấy một Kinh điển rất thích hợp, “*Kinh Vô Lượng Thọ*” thì tốt.

Tôi dạy người, trước tiên đem bộ Kinh này đọc qua ba ngàn lần, dụng ý ở chỗ nào? Thuộc nhớ Kinh văn, đem vọng tưởng tạp niệm của chúng ta tụng cho tiêu hết. Không đọc Kinh thì khởi vọng tưởng, vậy thì không còn cách nào. Nhất là khởi vọng tưởng thì không bằng lão thật đọc Kinh. Đọc Kinh có chỗ tốt, cho nên nếu như có vọng niệm khởi lên thì phải mau đọc Kinh. Hiện tại Kinh sách chúng ta đã in rất nhiều, cũng có in rất nhiều quyển nhỏ, có thể để vào trong túi áo, có thể để vào trong ví tiền. Khi vọng niệm khởi lên, phải mau đọc mấy đoạn, đem vọng tưởng của bạn đọc tiêu hết. Dùng phương pháp này thì tốt.

Sau khi đọc thuộc rồi, Kinh văn bạn liền có thể nhớ lấy. Lại yêu cầu ở bạn điều gì? Yêu cầu phải y giáo phụng hành. Biết được khởi tâm động niệm của chúng ta, ý niệm của chúng ta rốt cuộc có nên khởi lên hay không, Phật có nói hay không? Phật nói, nếu như ý niệm không thiện, khi ý niệm vừa khởi, lập tức liền phải đem nó chuyển đổi. Dùng phương pháp gì để chuyển? Phương pháp niệm Phật là tốt nhất, dùng một câu “*A Di Đà Phật*” đem cái ý niệm này chuyển hết. Người xưa nói: “*Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm*”. Một câu Phật hiệu đề khởi lên, giác ngộ. Nhất định phải thường giác ngộ, mỗi giờ mỗi phút giác ngộ, không ngừng giác ngộ thì chúng ta sẽ không thoái chuyển. Có thể chân thật làm như vậy, chúng ta cũng được Phật lực gia trì, “*hiện chứng bất thoái*”. Chúng ta xem thấy người tu hành ngày trước, hiện tại cũng có một số người tu hành, họ đều đạt được hiệu quả này, làm tăng thêm lòng tin cho chúng ta. Chúng ta chăm chỉ nỗ lực làm, nhất định cũng có thể đạt được.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, bốn mươi tám nguyện chúng ta đã giảng viên mãn rồi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ